

V sodelovanju:

Kinodvor.Mestni kino.
www.kinodvor.org

V Ljubljani, 23. februarja 2015

SPOROČILO MEDIJEM 1

Vsebina

- Simon Popek o letošnjem programu
- Film, ki ga mnogi nestrpno pričakujejo
- Nagrada za najboljši film na temo človekovih pravic in mednarodna žirija

Od TO, 10., do TO, 17. marca 2015

Kosovelova dvorana, Slovenska kinoteka, Kinodvor

17. festival dokumentarnega filma – FDF

Vpogled v raznovrstno sodobno svetovno in domačo produkcijo dokumentarnega filma, ki je vse bolj prodorna z aktualno obravnavo družbenih in političnih problemov ter posega v vse pore življenja.

Programski sklopi

Tekmovalni sklop na temo človekovih pravic

Aktualni, družbenokritični

Intimni in globalni portreti

Miti, ikone, mediji

Retrospektiva: Politični dokumentarec od 50. do 70. let

Podroben program bo 25. februarja objavljen na www.fdf.si.

O letošnjem programu

Simon Poppek, vodja filmskega programa CD

Čas za ...

Če parafraziram čudoviti čilski dokumentarec *Čas za čaj*, ki ga bomo predvajali v sklopu Intimni portreti, bo letošnji Festival dokumentarnega filma poln hitrih, odločujočih, nujnih filmov, dokumentarcev, ki odštevajo čas in kričijo: Glejte, končno vam razkrivamo resnico! Ob pregledu programa hitro ugotovimo, da dokumentarci iščejo rešitve; trdijo, da je čas za dialog med zadržimi islamskimi tradicionalisti in laiki (kar osvetljuje *Biti Iranec*) kot za sožitje med Palestinci in Izraelci (*Zeleni princ*), čas je za priznanje Zahoda, da že stoletja ropa afriško celino in še vedno ni konec kolonializma (*V suženjstvu zakleti*), pa tudi za haaško sodišče (*Srbski odvetnik*), za naznanitev posiljevalcev in pedofilov (*Brez uspavanke*) ter za odrekanje sladkorju (*Sladkorni blues*). In čas je za ples, na katerega nas bo v otvoritvenem filmu *Ples z Marijo* povabila znamenita argentinska plesalka in učiteljica Maria Fuchs, ki kljub častitljivim devetdesetim letom še vedno pleše. Čas je tudi za ljubezen, bolje rečeno, za ljubezen in spolnost se vedno najde čas, kot so v češkem dokumentarcu *Tok ljubezni* prepričani postarani prebivalci transilvanske vasice, ki upokojitve ne poznajo ne v poklicnem ne v ljubezenskem smislu. *Tok ljubezni*, sklepni film letošnjega festivala, nas popelje proti drugi, manj stresni obliki vsakdana, tja, kjer nas prevzameta ponotranjenost in refleksija. Takšni so denimo muzejski prostori, ki jih v londonski *Narodni galeriji* prikazuje Frederick Wiseman, najbolj stalen gost festivala in režiser, ki zna iz portreta institucije ustvariti neverjetno živahno filmsko tkivo. Podobno je tudi na čajankah osemdesetletnih čilskih (in čilih) gospa, ki se redno, vsak mesec, ob piškotih in čaju dobivajo že vse od mature. Najbolj nujen film festivala je letos gotovo politični triler *Citizenfour* Laure Poitras, nastal ob Snowdenovem razkritju zaupnih dokumentov, s katerimi je žvižgač opozoril na ilegalne prisluškovalne tehnike ameriških obveščevalnih služb. Da so vsi sodobni dogodki pravzaprav zgolj (nikakor farsna) ponovitev starih grehov, pa razkriva film *1971*, ki dokazuje, da prisluškovanje in vsesplošni nadzor v štiridesetih letih nista izginila, ampak sta se zgolj izpopolnila. Oba filma predstavljata premostitev k letošnji tematski retrospektivi, ki slavi ne le zgodovino političnega dokumentarca od petdesetih do sedemdesetih let, temveč tudi nedavni izid študije Andreja Špraha, ki se je v zadnjih petnajstih letih najbolj detajlno in sistematično posvečal problematiki politično angažiranega dokumentarca.

Film, ki ga mnogi nestrpno pričakujejo

CitizenFour

Režija: **Laura Poitras**
ZDA, 2014, 101', DCP

CitizenFour ameriške režiserke Laure Poitras, ene najbolj drznih in prepričljivih kritičark ameriške politike »nacionalne varnosti« po enajstem septembru, je realiziran in dojet kot politični triler. Ne zgolj v okviru dokumentaristike, temveč kot primer izbranega filmskega jezika, ki zaobjema tako aktualnost, narativni proces, trdno skonstruirani ritem, suspenz. Pred nami je dinamično zrežirana zgodba o razkritju Edwarda Snowdena, zdaj že znamenitega žvižgača, ki je pred časom razkril sistematični in vsesplošni nadzor ameriške Agencije za nacionalno varnost ter njeno neustavno poseganje v vse pore človeške zasebnosti. Snowdenova zgodba je vsem znana, toda vredno je poudariti, da je žvižgač za svoj medijski kanal izbral prav Lauro Poitras. Ko ga je ta – sprva prek kompleksno zakodirane elektronske pošte – vprašala, zakaj je izbral ravno njo, se je odgovor tedaj še neznanega »globokega grla«, čigar šifra je bila CitizenFour, glasil »nisem te izbral jaz, izbrala si se sama«.

»Ljudje naj si ogledajo film in se opredelijo, ali se z njegovo odločitvijo in razlogi strinjajo ali ne, vendar ne morejo trditi, da je agent tuje sile. Ta trditev preprosto ne drži, popolnoma se zruši, saj je povsem jasno, da njegovo početje temelji na določenem prepričanju in vrednotah, posledice pa sprejema sam in ne v imenu koga drugega. Zato se strinjam, da se moja zgodba zoperstavlja nekaterim medijskim, v katere nas hočejo prepričati.« (Laura Poitras)

Laura Poitras – filmografija

Flag Wars (2003), My Country, My Country (2006), The Oath (2010), Death of a Prisoner (2013, kratki)

Nagrada za najboljši film na temo človekovih pravic

Za nagrado, ki v sodelovanju z Amnesty International Slovenija podeljujemo že sedmič, se poteguje pet filmov tekmovalnega sklopa, in sicer:

Biti Iranec *Iranian* (režija: Mehran Tamadon)

Brez uspavanke *No Lullaby* (režija: Helen Simon)

Goli Naked Island (režija: Tiha K. Gudac)

Srbski odvetnik *The Serbian Lawyer* (režija: Aleksandar Nikolić)

V suženjstvo zakleti *Concerning Violence* (režija: Göran Olsson)

Mednarodna žirija za podelitev nagrade

Goran Vojnović

je filmski režiser, pisatelj in kolumnist. Posnel je celovečerna filma *Piran Pirano* in *Čefurji raus!*. Zadnji od njiju je nastal po njegovem istoimenskem romanu, ki je izšel leta 2008. Zanj je leta 2009 prejel kresnika za najboljši roman in nagrado Prešernovega sklada. V knjigi *Ko Jimmy Choo sreča Fidela Castra* je objavil izbor svojih kolumn, leta 2012 pa svoj drugi roman *Jugoslavija, moja dežela*, za katerega je prejel še drugega kresnika. Je tudi avtor uspešne gledališke predstave *Tak si*.

Jelka Stergel

je s filmom povezana že dolga leta. Bila je pobudnica in dolgoletna direktorica mednarodnega filmskega festivala, ki se je pozneje preimenoval v Liffe, leta 1998 pa je ustanovila tudi Festival dokumentarnega filma. V preteklosti je bila med drugim tudi predsednica Nadzornega sveta Filmskega sklada RS, direktorica 10. festivala slovenskega filma in članica žirij na številnih filmskih festivalih. Trenutno je vodja trženja na Slovenskem filmskem centru, programska direktorica Festivala evropskega in mediteranskega filma v Piranu in predstavnica Slovenije v upravnem odboru Eurimages (skladu Sveta Evrope za koprodukcijo, distribucijo in prikazovanje evropskih kinematografskih del).

Majid Hussain

je zaradi verskih sporov v Nigeriji leta 2009 še mladoleten pobegnil v Libijo. Ko je tam leta 2011 izbruhnil konflikt, se je odpravil na nevarno pot čez Sredozemsko morje v Evropo. Zdaj živi v Italiji, dela v centru za begunce in je dejaven zagovornik človekovih pravic. Zaradi svojih izkušenj in stališč je navdih številnim aktivistom Amnesty International.

Cene vstopnic: 5, 4'50* EUR

Popusti 10-odstotni ob nakupu petih in 20-odstotni ob nakupu desetih vstopnic.

* za mlajše od 25 in starejše od 65 let ter upokojenke; število vstopnic s tem popustom je omejeno.

Informacije: Brane Kodrin T (01) 2417 167 E brane.kodrin@cd-cc.si

Novinarske akreditacije

Prosimo, da vloge oddate na spletni strani www.cd-cc.si (novinarska soba / akreditacije) najpozneje do četrтка, 5. marca 2015.

Obvestilo o odobreni akreditaciji boste prejeli v ponedeljek, 9. marca.

Vljudno vas prosimo, da novinarske vstopnice za vsa prizorišča festivala dnevno prevzamete v Informacijskem središču CD najpozneje petnajst minut pred prireditvijo.